

Mint a szép híves patakra

42. zsoltár

Béza Tódor (Szenci Molnár Albert fordítása)

Claude Goudimel (1505-1572)

Moderato

1. Mint a szép hí - ves pa - tak - ra A szar - vas kí - ván - ko - zik,
Lel - kem úgy ó - hajt U - ram - ra, És Hoz - zá fo - hász - ko - dik.
Te - hoz - zád, én Is - te - nem, Szom - jú - ho - zik én lel - kem,
Vaj - jon szí - ned e - le - i - be' Mi - kor ju - tok, é - ló Is - ten?

2. Könnyhullatásim énnekem Kenyerem éjjel-nappal, ∴ Midőn azt kérdik éntőlem: Hol Istened, kit vártál? Ezen lelkeim kiontom, És házadat óhajtom, Hol a hívek seregében Örvendek szép éneklésben.

3. Én lelkeim, mire csüggedsz el? Mit kesergesz ennyire? ∴ Bizzál Istenben, nem hágy el, Kiben örvendek végre, Midőn hozzám orcáját, Nyújtja szabadítását; Ó, én kegyelmes Istenem, Mely igen kesereg lelkeim!

4. Mert terőléd emlékezem E Jordánnak földéről, ∴ Szent helyre igyekezem Hermon s Micár hegy mellől. Mélység kiált mélységet, Midőn én fejem felett A sok sebes víz megindul, Mint egy erős hab, megzúdul.

5. Sebessége árvizednek És a nagy zúgó habok ∴ Énrajtam összeütőköznek, Mégis hozzád óhajtok; Mert úgy megtartasz nappal, Hogy éjél vígassággal Dicséretet éneklek Néked, erős őrizőmnek.

6. Mondván: Isten, én kőszálam, Mire felejtesz így el? ∴ Ellenségim vannak rajtam, Gyászban járok veszéllyel. Mert az ó hamis nyelvek Csontjaimban megsértnek, Mert így bosszantnak ellened: Lássuk, hol vagyon Istened?

7. Én lelkeim, mire csüggedsz el: Mit kesergesz ennyire? ∴ Bizzál Istenben s nem hágy el, Kiben örvendek végre. Ki nekem szemléltömást Nyújt kedves szabadulást, Nyilván megmutatja nékem, Hogy csak ó az én Istenem.